

Sentencja

1) Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE poprzez niedokonanie prawidłowej transpozycji:

— art. 9 ust. 1 lit. a), odpowiednio, dyrektywy 2009/72 i dyrektywy 2009/73;

— art. 37 ust. 4 lit. a) i b) dyrektywy 2009/72 oraz art. 41 ust. 4 lit. a) i b) dyrektywy 2009/73; a także

— art. 37 ust. 6 lit. a)–c) i art. 37 ust. 9 dyrektywy 2009/72 oraz art. 41 ust. 6 lit. a)–c) i art. 41 ust. 9 dyrektywy 2009/73.

2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 10 z 13.1.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresny sąd Košice I – Słowacja) – NI, OJ, PK / Sociálna poisťovňa

(Sprawa C-799/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2008/94/WE – Artykuły 2 i 3 – Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy – Pojęcia „niezaspokojonych roszczeń pracowników” i „niewypłacalności pracodawcy” – Wypadek przy pracy – Śmierć pracownika – Zadośćuczynienie za krzywdę – Windykacja roszczenia od pracodawcy – Brak możliwości – Instytucja gwarancyjna]

(2021/C 35/22)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresny sąd Košice I

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NI, OJ, PK

Strona pozwana: Sociálna poisťovňa

Sentencja

1) Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy interpretować w ten sposób, że pracodawcy nie można uważać za „niewypłacalnego”, jeśli złożono wobec niego wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w związku z roszczeniem o zadośćuczynienie uznanym orzeczeniem sądowym, ale w postępowaniu egzekucyjnym uznano wierzytelność za nieściągalną ze względu na faktyczną niewypłacalność pracodawcy. Do sądu odsyłającego należy jednak sprawdzenie, czy zgodnie z art. 2 ust. 4 tej dyrektywy dane państwo członkowskie postanowiło rozszerzyć ochronę pracowników przewidzianą we wspomnianej dyrektywie na taką sytuację związaną z niewypłacalnością, która to sytuacja została stwierdzona na podstawie postępowań przewidzianych w przepisach prawa krajowego, innych niż postępowania określone we wspomnianym art. 2 ust. 1.

- 2) Artykuł 1 ust. 1 i art. 3 dyrektywy 2008/94/WE należy interpretować w ten sposób, że zadośćuczynienie należne od pracodawcy na rzecz bliskich osób pozostających przy życiu za krzywdę doznaną wskutek śmierci pracownika w następstwie wypadku przy pracy można uznać za „roszczenie pracowników wynikające z umowy o pracę lub stosunku pracy” w rozumieniu art. 1 ust. 1 tej dyrektywy tylko wtedy, gdy jest ono objęte pojęciem „wynagrodzenia” stosownie do tego, jak to pojęcie zostało uściślone w prawie krajowym, czego ustalenie należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 8 maja 2018 r. w sprawie T-92/18, Olivier Spieker / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 12 lipca 2018 r. przez Oliviera Spiekera

(Sprawa C-455/18 P)

(2021/C 35/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Oliver Spieker (przedstawiciele: A. Schönfleisch, O. Spieker, M. Alber, N. Willich, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 maja 2018 r. w sprawie T-92/18, Spieker/EUIPO (Science for a better skin), którym Sąd odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 12 grudnia 2017 r. (R1067/2017–4) oddalającej odwołanie, w którym wnoszący odwołanie do Trybunału żądał uchylenia decyzji eksperta EUIPO z dnia 20 marca 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby EUIPO z dnia 12 grudnia 2017 r. (R1067/2017–4);
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym niezbędnymi kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w postępowaniu przed Czwartą Izbą Odwoławczą i Sądem Unii Europejskiej.

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2020 r. Trybunał Unii Europejskiej (ósma izba) oddalił odwołanie i obciążył stronę przegrywającą kosztami postępowania.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 2 kwietnia 2020 r. w sprawie T-81/18, Barata / Parlament, wniesione w dniu 11 czerwca 2020 r. przez Joãa Miguela Baratę

(Sprawa C-259/20 P)

(2021/C 35/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: João Miguel Barata (przedstawiciele: G. Pandey, avocat, D. Rovetta, avocat, V. Villante, avvocato)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości (szósta izba) odrzucił odwołanie w części jako oczywiście niedopuszczalne, a w części jako oczywiście bezzasadne i obciążył wnoszącego odwołanie jego własnymi kosztami.